

Місто оточене високим Муром і Рікою, через яку до Міста ведуть Мости. Гелікоптери виробляють для Міста повітря, Залізниця сполучає Місто з іншими Містами. В центрі Міста працюють Фабрики, які виробляють Сніг і Телевежа, яка транслює Новини. На окраїні розташована Промзона з Електростанціями і колектори з Корками...

Марія Павленко

Проект Маші Павленко присвячений "Місту" – об'єкту нашої любові й ненависті. Ми відчуваємо ненависть через те, що він як губка висмоктує наші життєві сили, і любимо його за ті потужні потоки бажань і амбіцій, котрі він генерує з цієї енергетичної сировини. Вони огортають місто хмарою, подібною до смогу, кидаючи його мешканців в адреналіновий вир подій. З часів футуризму художники намагаються вловити і візуалізувати цей божевільний, пульсуючий, стробоскопічний ритм міського життя. І ця справа не обридла їм до тепер.

Маша пропонує свою версію урбаністичної утопії, традиційної для сучасного мистецтва. Життєвий простір за законами жанру сприймається як одухотворений. Ніби "матриця", "всевидяче око", абсолютне начало, самодостатній організм, що розвивається сам по собі і контролює своїх мешканців. Цей контроль може здійснюватися їм на благо, або ж - на

зло, так, деякі міста перетворюються на монстрів. Принагідно згадується антиутопія Ван Лісхаута, де місто в буквальному сенсі знищує своїх мешканців, перемелюючи їх на біомасу, енергоресурси. У нашому випадку, місто – місце не прокляте, але, скоріше, комфортне і затишне, прихильне до своїх "підданих". Тим не менше, у мешканців утопії завжди виникає ілюзія безвихідності, замкнутості простору, що обнесений високим муром, за яким, здається, більше нічого вже не існує, далі

–
тільки кінець світу.

Ця замкнутість простору, або ж фантазії - тонке психологічне спостереження, яке доводить людську і, в той же час, примарну природу міста. За його стінами нічого не існує, хоча, насправді, немає самого ж міста. "Утопія" – місце, якого немає в реальності. Місто, яке породжує міфи, саме стає міфологічною істотою. Непевним фантомом, що локалізується десь у паралельному вимірі, на межі між реальністю і вигадкою. Скоріше, невиразним відчуттям, ніж явним образом. Можливо, саме тому художниця вдається до принципової незавершеності та багатозначності мови абстрактного мистецтва. Вона цурається чистоти стилю, створюючи коктейль з безліччю інгредієнтів, змішуючи "низькі" обертони поп-арту, сімультанізму, нео-гео, графіті з суворою пишномовністю класичної геометричної абстракції... Не кажучи вже про те, що такого роду абстракція виступає в ролі декорації простору і межує з інтер'єрним та поліграфічним дизайном, комп'ютерною графікою. Цей громіздкий багаж перехресних посилань врівноважує спонтанність задуму, який виник з випадкового начерку чорним маркером на клаптику паперу.

Так з'явилася графіка, яка візуально римується зі словом "графік" – кривими показників, таблицями даних. Народилась і розпочала жити своїм життям специфічна "решітка" зображення. Вона поступово структуралізується, кристалізується, обплітаючи своїми "паростками" нові, досі ще не задіяні під мистецтво території. Вона виявилася цілком життєздатною і націленою на просторову експансію: надалі проект буде розвиватися, видозмінюватися і переходити в інсталяційні форми. Художницю все більше цікавить багатовимірність образу і завоювання реального простору. Декоративна за змістом і романтична по духу "ода місту" буде набувати більш жорстких і відчутних форм взаємодії з реальністю. При цьому, залишаючись чимось невловимим і завжди "іншим", місцем, яке живе виключно в уяві...

Вікторія Бурлака